

VERMELL 24
DAVID PASTOR
Abril - Maig 2014

David Pastor

2014

CENTRE OVIDI MONTLLOR

JORDI VALOR

VERMELL 24

David Pastor

Col·labora i Patrocina:

CENTRE OVIDI MONTLLOR

JORDI VALOR

VERMELL 24
David Pastor

CENTRE OVIDI MONTLLOR

ARTS PLÀSTIQUES

CONSELL ASSESSOR:

Antoni Ariño (UV)
Romà de la Calle
Carles Cortés (UA)
Daniel Giralt-Miracle
Joan A. Llinares
Tomás Lloréns
Xavier Mariscal
Wences Rambla (UJI)
Isabel-Clara Simó
Esther Sitges (UMH)
Vicent M. Vidal
Victòria Vivancos (UPV)

COORDINACIÓ:

Acció Cultural del País Valencià

DIRECCIÓ:

Antoni Miró

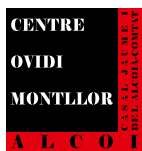
Autor: Antoni Miró

Títol: Faré vacances 2012

Tècnica: Corten 500x240x42

Lloc: Passeig Ovidi Montllor

Col·labora i Patrocina:

© DELS AUTORS
© AMB-DISSENY

© CENTRE OVIDI MONTLLOR
GRÀFIQUES ALCOI S.A.U.

DIPÒSIT LEGAL: A 161-2014
ISBN: 978-84-89136-93-9

Calígula, Antonio López i David Pastor

Després d'haver passat tres dies desaparegut mentre tota Roma el buscava –així comença *Calígula*, la peça teatral de Camus–, Calígula torna a palau i allà, segut, cansat i brut de fang, el troba el seu amic Helicon. Només veure'l, el jove emperador li confessa que durant aquells dies no s'ha fet amb allò que volia, “i què era?” –pregunta Helicon– “la lluna” –respon l'emperador–. La vol, diu, “perquè és una de les coses que no tinc”. La mort recent de Drusilla, germana i amant de Calígula, li ha ensenyat una veritat: que “els homes moren i són infeliços”. Quan Helicon replica que la gent ha après a viure amb aquesta veritat ja fa temps, Calígula li respon que en tal cas la gent viu en una mentida intolerable. Ell, Calígula, està cansat del món, de les seues imposicions, i ha decidit ser *completament lliure*. Vol tot allò que el món no pot donar-li. Vol l'*impossible*, la immortalitat, la felicitat. Vol capgirar-ho tot, “mesclar cel i terra, confondre lletjor i bellesa, fer brollar rialles del patiment”. Vol la lluna, i no parará fins aconseguir-la. Serà, ens diu, l'únic home lliure que mai haja xafat la terra, i exercirà el seu poder sense límits... Després d'uns quants anys de terror, d'humiliacions i bromes cruels barrejades amb injustícies i assassinats arbitraris, “la gent”, farta ja de recordar diàriament aquella veritat amb la qual “havia après a conviure” (i incapaç, és clar, de donar-li la lluna), decideix donar-li l'única cosa del món que pot oferir-li: la mort.

Aquesta obra de Camus em va vindre al cap pensant en una pel·lícula que tenia gairebé oblidada. Ja fa molt de temps –més de vint anys, sorprenentment–, recorde haver vist en els antics cines Albatros, a València, una pel·lícula de Víctor Erice: “El sol del membrillo”. En el film no passava res en realitat. Un pintor, Antonio López, trau un bon dia el cavallet al jardí del pati de sa casa i es disposa a pintar un codonyer magnífic, ple de fruits grans i madurs. El veiem traure tota mena d'atífells i construir amb uns pals i uns cordells, una trama, una retícula que emmarca perfectament el codonyer dins del camp visual del pintor: cada branca, cada fruit, cada fulla de l'arbre... De matí, a la mateixa hora tots els dies i sota la mateixa llum, Antonio López es posa davant del codonyer i comença a pintar. Quan la llum “canvia”, deixa els pinzells i la feina queda ajornada fins un altre dia. El temps va passant i nosaltres acompanyem el pintor en la seua vida quotidiana: espais íntims, escenes familiars, converses i visites d'amics –en especial d'un que sempre aconsegueix quedar-se a sopar–, i, mentre tant, transcorren els dies, les setmanes i els codonys van madurant. Cada vegada més grans, el pes dels fruits doblega les branques de l'arbre i Antonio López mira l'escena preocupat. Amb un pinzell, marca els codonys, les fulles, les branques i enregistra així els canvis de posició i grandària que han experimentat des que començà a pintar-los. Continuen passant els dies, les setmanes i veiem un arbre cada vegada més carregat de pinzellades blanques i un llenç perpètuament inacabat. Els codonys, massa madurs, comencen a caure de l'arbre i Antonio López abandona el quadre... Ara és de nit, la pel·lícula està acabant, una lluna plena ompli tota la pantalla. Antonio López dorm al seu llit i sentim una veu en off –la del pintor– que narra un somni mentre la càmera mostra el pati on, escampats per terra, jauen els codonys en descomposició il·luminats per la llum de la lluna: El pintor es veu davant la casa on va nàixer, a Tomelloso, amb els seus pares i uns amics amb rostres que no identifica. Mentre xarren amigablement, ell mira absort uns codonys i sent l'olor de la seua fruita madura fermentant. De sobte, es pregunta si els demés veuen allò que ell veu i que a penes pot expressar: ningú sembla adonar-se'n –diu– del fet que els codonys s'estan podrint sota una llum que no sap descriure, una llum “nítida y a la vez sombría que todo lo convierte en metal y ceniza. No es la luz de la noche, tampoco es la del crepúsculo, ni la de la aurora.”

Aquesta llum que fa fermentar els codonys és allò que Antonio López vol pintar, una llum que no es pot descriure (ni, sospitem, pintar), una llum inversemblant: nítida i ombrívola alhora, que transforma les coses en metall i en cendra i que no és la llum de la nit, ni del crepuscle, ni de l'aurora... En certa manera, Antonio López vol l'impossible, vol la lluna de Calígula, vol pintar una llum que és real (ha de ser-ho) però que cap paraula o mirada sembla captar i que tanmateix està allà, madurant, fermentant els codonys. Calígula, que en l'obra de Camus es veu a si mateix com un artista, vol també l'impossible. El món, tal i com és, és inacceptable i s'ha proposat canviar-lo: tornar el dolor en plaer, el plaer en dolor, la injustícia en justícia... La gent creu que ha après a viure amb aquella veritat terrible que amaga el món sense escarotar-se però Calígula pensa que la gent s'enganya, ningú que comprengui realment tal veritat pot conviure amb ella sense rebel·lar-se: volem *el que no pot ser*, la felicitat, eludir la mort... i com que l'única veritat que amaga el món és que els homes moren i són infeliços, volem (hem de voler) forçosament l'impossible. Anàlogament, tots veiem (o creiem veure) els codonys madurs i la llum que els il·lumina quan els mirem, però Antonio López ho dubta. Sembla pensar que no veiem *de debò* aquella llum ("el sol del membrillo") que fa fermentar els codonys. No reparem en ella, se'ns escapa igual que se'ns escapen els dies i la resta de coses que mirem. Les mirem, sí, però no les veiem de veritat: no apreciem els matisos, les textures, les imperfeccions, els colors, els angles, les ombres, els canvis... Fotografiar un codony sota la llum adient no ens ajudaria pas a veure'l. Si no el veiem com cal quan està davant nostre, per què hauríem de veure'l millor en una fotografia? Antonio López vol pintar la llum que fermenta els codonys perquè pensa que sols així la veurà de debò. Sols així podrà atrapar això que nosaltres obviem. Però ¿com atrapar aquella llum que ni tan sols pot descriure i que tanmateix veu, la llum que fa madurar els codonys?

La seua empresa, com la del jove emperador romà, sembla abocada al fracàs. Però això no deté el pintor, com tampoc no va detenir Calígula: si és impossible, llavors tenim el deure de voler el que no pot ser, no ens hem de conformar amb menys. La gent creu que pot conviure amb la mort i la infelicitat, creu que pot veure la llum que il·lumina els codonys però això no és cert. Senzillament ha après a viure d'esquenes a aquella veritat, ha après a mirar els objectes sense veure'ls realment i heus ací que l'artista del terror en un cas, i el pintor en l'altre, s'han imposat com a deure obrir-nos els ulls a aquests fets planers (que no sols ignorem, sinó que ignorem també que ignorem). La tasca impossible de Calígula el porta a capgirar el món fins que la gent comprengui que cap de les coses que valora –diners, possessions, honor, estatus social...– té valor quan hom entén el significat real d'aquella veritat que amaga el món. La tasca impossible d'Antonio López el porta a pintar els fruits –cada irregularitat, cada ombra, cada taca en la pell que trau de la carn del codony aquella llum indescriptible que el fa madurar– amb l'esperança de poder atrapar allò que no encertem a veure. Tots dos, Calígula i Antonio López, s'abandonen a la seua tasca amb la passió d'un infant que juga com si res no hi hagués al món més important que el seu joc. Tots dos mostren una determinació, un compromís implacable en la persecució dels seus fins. Estan disposats a assumir el cost d'un fracàs, a dilapidar generosament el temps de la vida perseguint allò inassolible, "la lluna". "I què si no l'agafem?" –sembla dir-nos la seua actitud– "¿Podíem potser cercar cap altra cosa? Si només la lluna importa, només la lluna volem". Si l'art només pot desitjar l'impossible, el "fracàs" de l'artista no l'ha d'espantar. Tot art que cerque la lluna ha d'amagar, íntimament, un fracàs. Per què si no va colpejar Miquel Àngel el seu Moisés amb el martell i va dir inútilment: "*parla!*"? I no foren construïdes les piràmides d'Egipte increïblement amb un únic propòsit: assegurar la vida *eterna* del faraó?

És cert, no tot l'art (bo o dolent) busca assolir l'impossible... O potser sí, inconscientment. Però si ho fa, sovint ho fa amb pudor, de forma velada, subterrània, no amb el candor, la sinceritat, la transparència i l'entusiasme gairebé infantil que mostra el Calígula de Camus quan ix a buscar la lluna o, a tal efecte, el Quixot de Cervantes quan resol ser cavaller. Ara bé, quan un artista declara obertament en la seua obra allò que vol, sense amagar-se, i sospitem des del començ que vol la lluna, llavors una emoció familiar ens colpeix, ens commou. És inicialment l'emoció de veure un Quixot atacant els seus propis molins de vent però, després, és també l'emoció de veure algú que es posa a fer *realment* allò que ens ha dit que vol fer, sense excuses, sense vergonya, sense remordiments. Crec que l'obra d'Antonio López té aquestes virtuts i crec que aquestes virtuts són importants també per a valorar l'obra de David Pastor.

Quan David em va dir ja fa uns anys que anava a assistir a un curs de pintura impartit per Antonio López, se'm va escapar un somriure. Imaginava en aquellencontre una coincidència de caràcters molt diferents amb temperaments però secretament afins en punts cabdals. Quan pense en David, immediatament em venen al cap paraules tals com il·lusió, compromís, determinació, passió incansable per allò que fa i que sempre li ha agradat fer, així com per la gent que l'ha acompanyat al llarg del camí. Puc recordar a David en ocasions puntuals –com a tothom– contrariat, enfadat, indignat, decebut però, per molt que estire la memòria, em resulta del tot impossible recordar un David desenganyat, desil·lusionat o sense forces i ganes per a traure endavant allò que duu entre mans. Defallir no va amb ell. Abandonar no és una opció. De joves, quan jugàvem a futbol, tots volíem jugar en l'equip de David –era un porter excel·lent– per dos motius crucials: per tenir la certesa de no rebre cap gol i per no morir en l'intent de marcar-li'n un. Rebre un gol no entrava en els plans de David. Ell era porter, la missió d'un porter és parar gols i mentre ell estigués sota els pals la pilota no anava a entrar, encara que s'hi hagués de jugar el físic. Crec, honestament, que si la mort tinguera cames i jugara a futbol, David seria el primer home en optar a la immortalitat (i en posar a la mort en perill mortal). Bromes a banda, el cas és –i per això conte aquesta anècdota trivial– que no conec cap àmbit de la vida de David Pastor on aquesta no siga la seua actitud essencial. En allò que fa, David ho vol tot, i està disposat també a donar-ho tot.

Però és clar, inevitablement, els gols acaben entrant i, llavors, hem de seure enfangats i desfets a palau després d'haver acaçat el reflex de la lluna en un llac, o bé hem de jeure al llit cansats i pensar (una vegada i una altra) en aquella llum que volíem pintar i que s'ha escapat entre tant amb els dies d'agost. Potser m'enganye però (de diferents formes) trobe que els autotrats que David ha inclòs en aquesta exposició –autotrats sincers– ens acosten la imatge d'algú insatisfet, d'algú que, bé mirant endavant, bé mirant-se a si mateix, encara busca una cosa que no ha acabat de trobar, encara veu alguna cosa que no li plau d'ell mateix i voldria canviar. I és que la perfecció pesa, pesa en la consciència i pesa en les mans que han d'acostar-nos a ella quan la perseguim activament. La possibilitat d'un gest erroni, d'una línia on no toca, una pinzellada mal executada, una decisió precipitada, un detall no resolt, una escena mal concebuda... totes aquestes coses i més semblen preocupar David quan mirem de prop la seua obra. Res no és deixat a l'atzar, res no és casual, ni sobrer. Els detalls importen, són cuidats, els objectes que apareixen en una escena coral busquen tenir un significat, evocar o reproduir fidelment elements importants de la història narrada indistintament de quina siga (dos farcellers nugats a canyes delaten els viatgers, un anell diminut penjant d'un coll –el de Frodo– doblega el seu portador). En la crucifixió, per exemple, que ací ens mostra David –en un paisatge mediterrani de muntanya com tants a l'interior de la província d'Alacant, on podem distingir pins, xiprers, bancals i marges de pedra–, trobem, al fons, una reproducció del

temple original de Salomó a Jerusalem. El Crist no sols apareix clavat a la creu sinó també lligat per tal que el seu pes no despenge el cos. I, no content amb el concís “INRI” habitual, en la inscripció que corona la creu llegim: “Jesús natzarè rei dels jueus”, en hebreu, llatí i grec, tres idiomes que ens recorden la complexa realitat social de Judea en aquells temps. Fins i tot quan David pinta un perot –un fàcilment recognoscible en la política valenciana recent (posat a tractar temes d’actualitat, sembla que a David no li van els missatges complicats)– no deixa de sorprendre la dedicació que mostra en l’execució dels més nimis detalls: la textura del suro o les puntades de fil blanc als traus del pantaló i al cinturó... David ho vol controlar tot. Forma part d’aquella estirp de somiadors que no estan disposats a renunciar a cap dels seus objectius i que estan per això condemnats a les flames eternes de la insatisfacció.

Hom pot entendre per què la pintura hiperrealista d’Antonio López ha atret puntualment David –i, de fet, trobarem en l’exposició un retrat magníficament executat en aquesta clau–. L’hiperrealisme demana tot allò que David generosament està disposat a donar: temps, dedicació, concentració, cura, atenció a aquells detalls ínfims que veiem sense veure conscientment i que constitueixen la singularitat d’un rostre o d’un objecte, allò que l’identifica i li dóna una realitat separada de qualsevol altre ser. Tornant una i altra vegada obsessivament a allò més petit, amb una disciplina inflexible que demana un esforç continu en el temps, l’hiperrealisme promet, a canvi, l’impossible: atrapar la realitat. I ho fa descaradament, sense metàfores, de la manera més òbvia, poc simbòlica i innocent possible, però per això també d’una manera tràgica. Cada quadre és una petita Odissea sense un port clar on atracar. Quan parar? Com saber si hem arribat a Ítaca? Si l’objectiu és la realitat, sembla que res no ens bastarà, res no ens complaurà sinó la pròpia realitat. El fracàs implícit que tota obra d’art sublima, aquella meta impossible que promet: la vida reclosa en un objecte sense vida (l’obra d’art), és en l’hiperrealisme una tragèdia evident on la meta no impressiona menys que el treball sacrificat.

Però l’hiperrealisme no satisfà en absolut totes les inquietuds de David, en especial les més antigues, a les quals s’ha mantingut sempre fidel. David Pastor necessita contar històries, sent passió pel món de la il·lustració i del còmic, per la seua estètica i llenguatge gràfic al servei de la narració. Però el còmic, en les antípodes de tot realisme, sol triar la ficció més descarada com a medi d’expressió: personatges amb cossos i trets impossibles (superherois, monstres, caricatures hilarants) protagonitzen històries de tota mena però invariablement distorsionades, increïbles, extraordinàries. L’amor per la ficció i el còmic i la voluntat de narrar gràficament estan molt presents en l’obra de David, fins i tot en pintures religioses, on trobem al costat de retrats acurats de persones reals (Sant Josep, Maria), personatges que il·lustrarien perfectament una història gràfica (Longinos). Els temes, la teatralitat d’escenaris i gests tenen sempre vocació narrativa –al Calvari, el cel enfosquit anuncia la mort de Jesús, la mare de Déu de genolls al costat de Joan amb el cap abaixat, el romà altiu desafiant– i els objectes sovint amaguen històries. Fins i tot en titular l’exposició “vermell 24” –que remet al full 24 del llibre Vermell de Montserrat, on David troba un Ave Maria amb sorprenents ritmes orientals– entreveu David una història que contar. Aquesta barreja impossible de realisme i ficció, d’escenes bíbliques, hobbits, Quixots, moros i cristians, rasts d’alls i tigres orientals componen també l’univers polièdric de David on com als còmics, tot això hi cap. No vull acabar però sense indicar tres obres que m’agraden especialment: els perfils de les seues filles i el d’una vella (de nou el còmic) de pell arruada i ulls opacs amb una determinació cega en la mirada, on l’absència de pupil·les ens fa mirar els llavis premuts, en tensió, els intricats nusos de la pell... Els nusos, pense, que lluita David per desfer quan acarà una tasca amb la voluntat fèrria de qui no renuncia a res.

JORDI VALOR

SOPAR D'EMAÚS, 2008. (Oli sobre llenç 106 x 165 cm)

CASIMIRO BARELLO, 2009 (Acrílico sobre llenç 30 x 40 cm)

SANT PASQUAL BAILÓN, 2006 (Oli sobre llenç 30 x 40 cm)

NATIVITAT DE GUADALEST. Grisalla en marró, 2012 (Oli sobre llenç 110 x 170 cm)

NATIVITAT DE GUADALEST, 2012 (Oli sobre llenç 110 x 170 cm)

NATIVITAT DE GUADALEST. Detall, 2012 (Oli sobre llenç 110 x 170 cm)

CALVARI DE GUADALEST. Detall, 2013 (Oli sobre llenç 110 x 170 cm)

CALVARI DE GUADALEST. Grisalla en marró, 2013 (Oli sobre llenç 110 x 170 cm)

CALVARI DE GUADALEST, 2013 (Oli sobre llenç 110 x 170 cm)

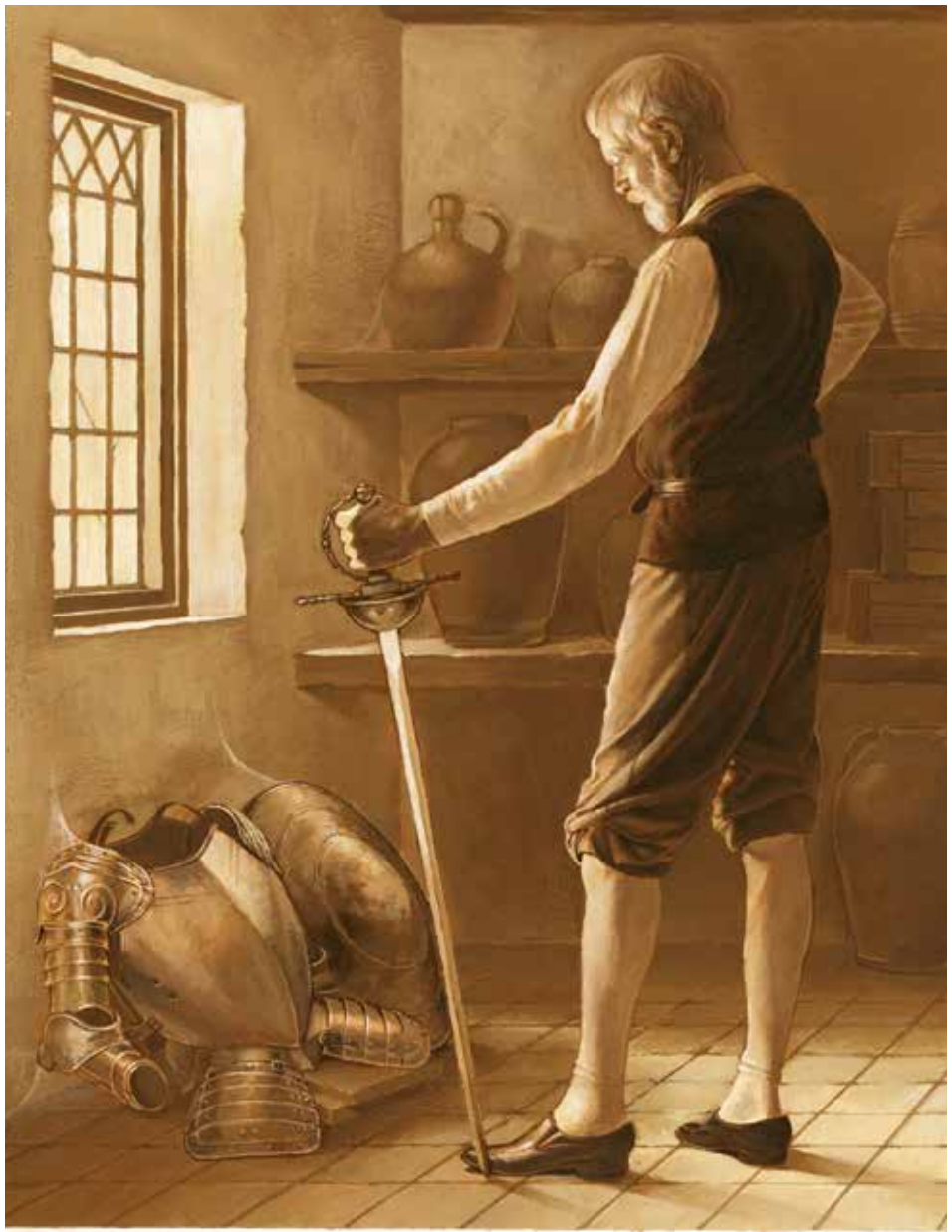

SANDOKAN, 2010 (Acrylic 52 x 38 cm)

NO HO FARÉ MÉS, 2014 (Oli sobre llenç 50 x 73 cm)

JAN SOMNIA AMB EL QUIXOT, 2005 (Acrílic sobre paper 26 x 34 cm)

SAM I FRODO AL MONT DEL FAT, 2013 (Acrilic 38 x 52 cm)

ALLS, CORDA I BAJOQUES. Detall, 2010 (Oli sobre llenç 65 x 100 cm)

ALLS, CORDA I BAJOQUES, 2010 (Oli sobre llenç 65 x 100 cm)

DON QUIJOTE LLIG TIRANT, 2006 (Tècnica mixta 105 x 95 cm)

GERMANS BALLANT, 2012 (Pastel sobre paper 50 x 60 cm)

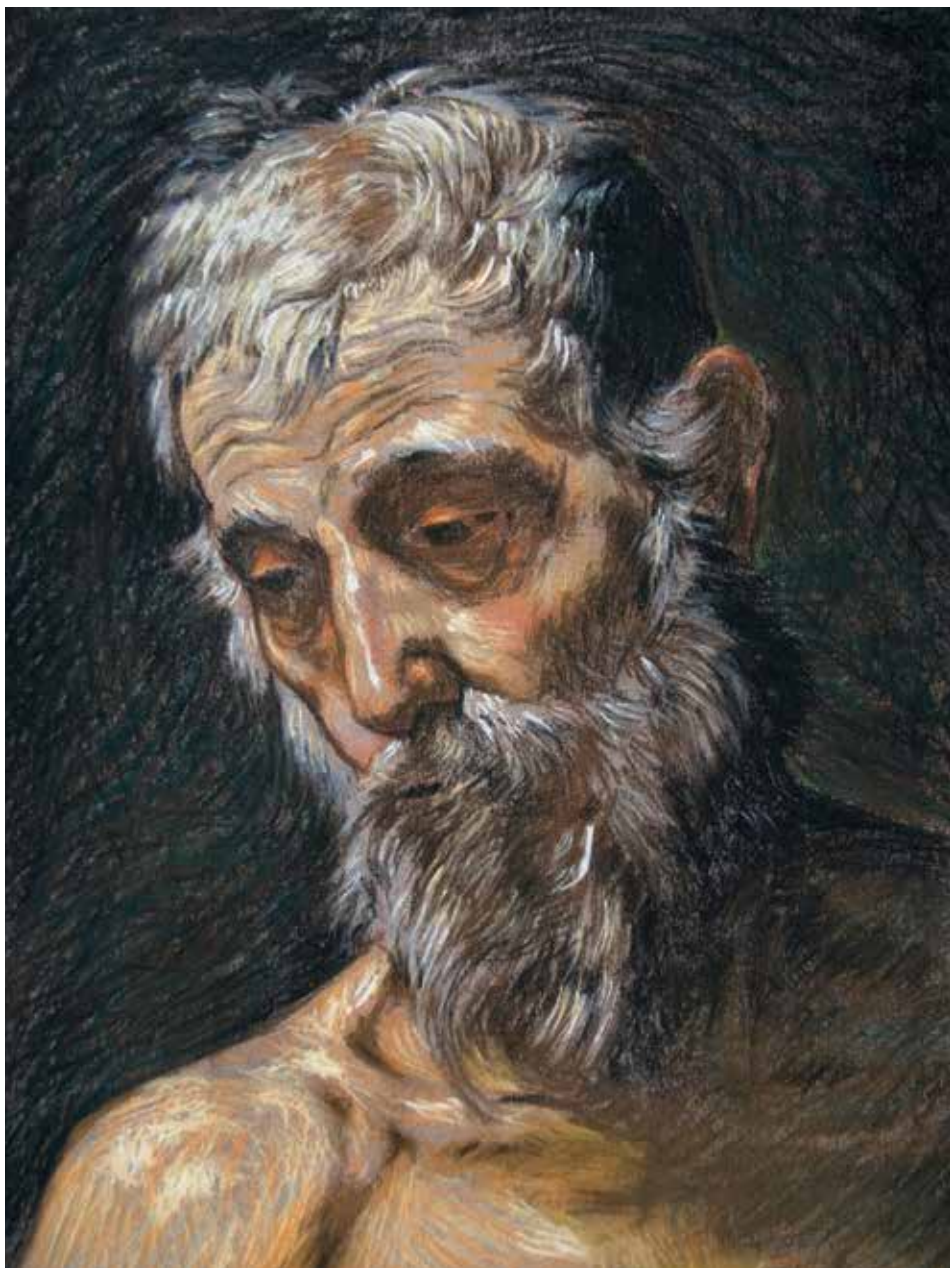

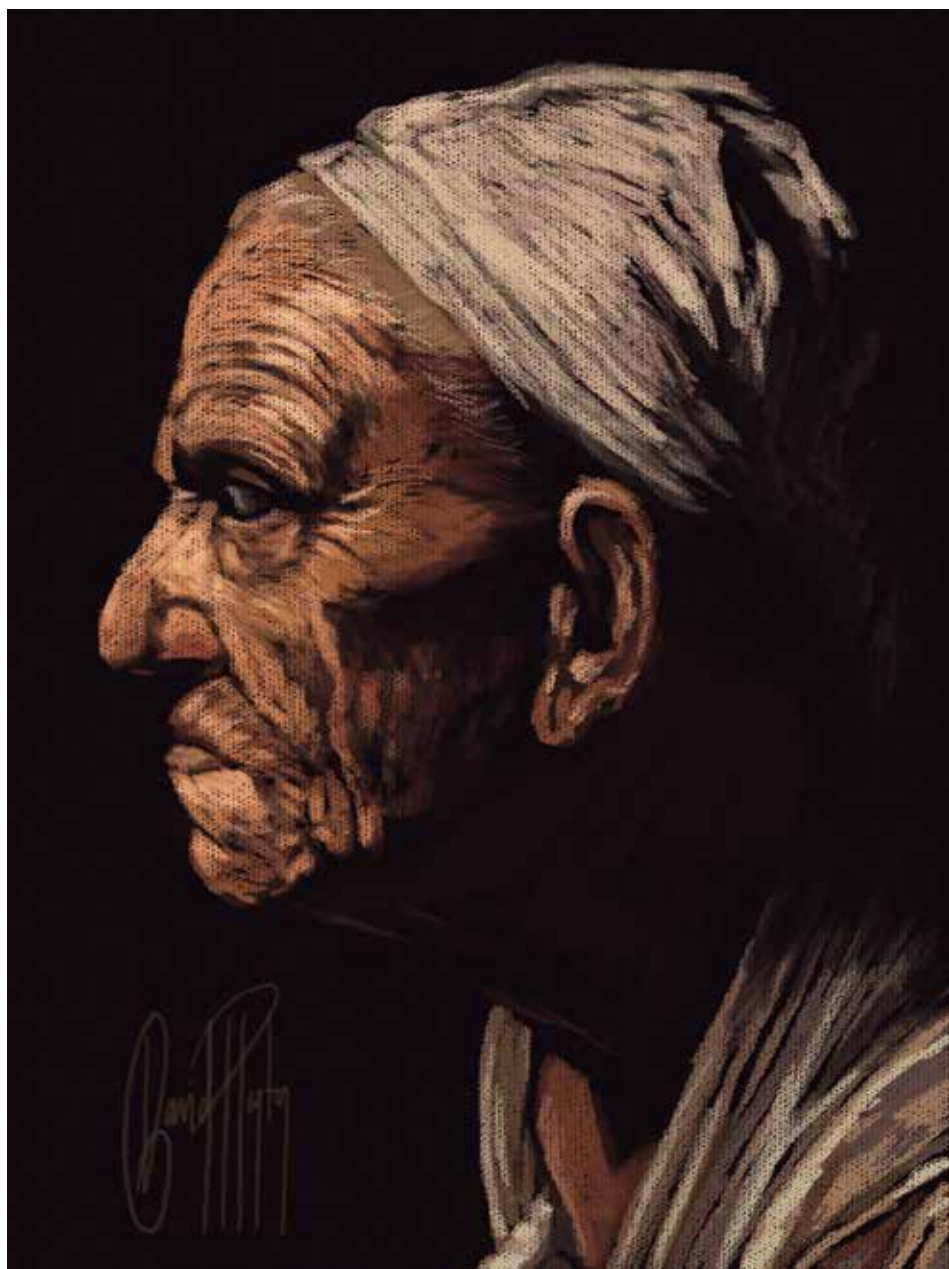
EL TITELLA, 2013 (Dibuix digital 21 x 28 cm)

RETRAT DE JUAN ENRIQUE, 2014 (Dibuix digital 21 x 32 cm)

ANDREA IL VECCHIO, 2014 (Pastel sobre paper 29 x 38 cm)

VECCHIA SIGNORA, 2012 (Dibuix digital 21 x 28 cm)

BLANCA 2014 (Oli sobre sintètic 21 x 29 cm)
MARIA, 2014 (Oli sobre sintètic 21 x 29 cm)

AUTORRETRAT, 2010 (Oli sobre llenç 30 x 40 cm)
AUTORRETRAT, 2014 (Oli sobre sintètic 21 x 29 cm)

DAVID PASTOR I CORBÍ

Neix a Alcoi el 1971. Des dels 15 anys es dedica al disseny, el còmic i la il·lustració, col·laborant amb els seus dibuixos en edicions de tota la Comunitat Valenciana.

El 1995 obté la Llicenciatura de Belles Arts per la Facultat de Sant Carles de València en especialitat de dibuix. Entre 1994 i 1997 és col·laborador assidu de la revista oficial de festes de moros i cristians d'Alcoi. El 1996 comença a fer classes de Plàstica al col·legi salesià Sant Vicent Ferrer d'Alcoi. A partir d'aquest moment compagina la docència i la pintura.

El 1997 comença el mural de Sant Francesc d'Assís al Santuari de Maria Auxiliadora, que serà conclòs el 1999. Són tres anys de dur treball a causa de la complicació de la superfície corba i els seus quasi 60 metres quadrats.

Immediatament comença el següent mural al mateix lloc i amb les mateixes característiques. L'altar de Sant Josep i el seu homenatge a la indústria alcoiana s'inaugura a novembre de 2003.

El 2001 se li encarrega la realització del cartell anunciador de la Romeria a la Font Roja d'Alcoi.

A partir d'aquí comença una carrera de treballs relacionats amb la pintura religiosa de gran format.

Treballa per tota la comunitat, i des de 2004 es pot veure a les parets de la capella de Sant Antoni de Pàdua del Campello un parell de quadres de gran format sobre la vida del sant.

Al desembre de 2005 acaba un retaule de grans dimensions (3 x 5 metres) per al Baptisteri de l'església major de les Alqueries del Nen Perdut, a Castelló.

Al juliol de 2008 presenta una pintura sobre el Sopar d'Emaús de 1'65 x 1'10 m que decora el sagrari de l'església major del Castell de Guadalest.

Cal destacar que entre 2008 i 2010 participa als Cursos Taller "Maestros de la Figuración", impartits per Antonio López García a la Facultat d'Arquitectura de la Universitat de Navarra, a Pamplona.

Des de 2002 és professor de Secundària i Batxillerat al Col·legi Almedia de Callosa d'en Sarrià, on dona classes d'Educació Plàstica i Visual, Dibuix Tècnic i Història de l'Art.

En aquests moments treballa en un retaule de deu quadres sobre l'Assumpció de la Mare de Déu per al Castell de Guadalest.

PUBLICACIONS DEL CENTRE OVIDI MONTLLOR

- 2002 1. ANTONI MIRÓ. Sota l'asfalt està la platja. (o el Molinar)
- 2003 2. CHO SANG-HYUN. L'inexpressionisme (Itinerant 2003-2004)
3. JORDI VILA. El soroll de món.
4. MÓN D'ANTONI MIRÓ. (Itinerant 2003-2004)
5. DE PAPER. Col·lectiva. (Itinerant 2003-2004)
6. SENTO MASIÀ. Renasentisme (Itinerant 2003-2004)
7. EUSEBI SEMPERE. Serigrafies. (Itinerant 2003-2004)
- 2004 8. JOAN PERIS. Textures de temps.
9. L'OVIDI CANTANT. Imatges i texts.
10. ROC CANDELA. De dalt a baix.
11. BRUNO RINALDI. Les arrels d'Europa. (Itinerant)
12. ALCOIANS I NO. Col·lectiva.
13. ART DELS 70. Col·lectiva. (Itinerant 2004-2005)
- 2005 14. RAMÓN PÉREZ CARRIÓ. Paisatges de la Bretanya.
15. ANTONI MIRÓ. A l'Ovidi. (Itinerant)
16. AL VOLTANT DE L'OVIDI. Col·lectiva.
17. IMATGES DE L'OVIDI. Col·lectiva.
18. LLUIS SANUS. Anatomies i nova taumàquia.
19. JOLANTA STUDZINSKA. Alcoi-Lublin.
20. L'AIGUAFORT. Col·lectiva. (Itinerant)
- 2006 21. DES DE L'HAVANA. Rafael Acosta i Alberto Sauri.
22. RAFAEL AMORÓS. Ser pensar fer conviure.
23. DAVID PASTOR. Hores i menuts.
24. PEP CANTÓ. Pintures d'un hivern obscur.
25. JOAN MIRÓ. Femmes.
26. EDUARD CORBÍ. L'altre jo L'altre Alcoi.
27. RAFAEL ARMENGOL. La Cambra degli Sposi.
- 2007 28. ENRIC M. PIERA. De la terra ignota, a la terra perduda.
29. ALEXANDRE SOLER. Somnis i malsons.
30. RAMON MOLINA. Finestres.
31. JOSEP GRAU GARRIGA. Dibuixar (Itinerant).
32. AURELIA MASANET. De lleugers paisatges dormits en l'aire.
33. BEATRIZ RICO. Cares i Creus.
34. MÓNICA JOVER CALVO. Paisatges en la memòria.
- 2008 35. NÚRIA FUSTER. Appomattox.
36. VANESSA PALACIOS I PASCUAL. Des de la intimitat.
37. MILA GÓMEZ I VITORIA. Joies del S. XX i XXI.
38. JOLANTA STUDZINSKA. Ciutats.
39. EDUARD. Xelo, a la memòria.
40. LASTRES. La pel·lícula del temps.
- 2009 41. Mª LLUÏSA PÉREZ. Des de la melangia de la memòria.
42. ARCADÍ BLASCO. Innovador de l'art i la tècnica ceràmica.
43. JOSEP SOU. El bosc de les paraules.
44. XAVIER PÉREZ VAQUER. Darrers Retrats.
45. XIMO CANET. Safrà, canyella... diàlegs íntims amb les espècies.
46. JOAN BENNÀSSAR. Camí de llenaire.
- 2010 47. CHO SANG-HYUN. Pintures-Monotips.
48. XAVI CARBONELL. My son can do it, too.
49. GERARD GIMONA. Antologia personal.
50. MIQUEL MARTÍ I POL I ANTONI MIRÓ. Mirades creuades.
51. MATEU GAMON. L'instant de la llum.
52. TOT RECORDANT. VICENT MOYA. Homenatge.
- 2011 53. JAUME ROCAMORA, Encast determinant.
54. ANGELA MALYSHEVA / FRANCESC PIERA. Caleidoscopi.
55. HANAMARO CHAKI. La cançó d'un somni.
56. JORDI VILA LLÀCER. Infinitud.
57. FERRAN GISBERT CARBONELL. Hores.
58. JUST CUADRADO. En la memòria (*homenatge*).
- 2012 59. CRISTINA ESCAPE. L'essencial és invisible.
60. OVIDI 70 ANYS. Antoni Miró.
61. D. MILLÀN. Art Variat.
- 2013 62. ANTONI MIRÓ. Transeïtins.
63. WENCES RAMBLA, Paisatges de la Ment.
- 2014 64. ORFEU I PARIS, Ànimes perdudes.
65. VANESSA PALACIOS. Mirades.
66. DAVID PASTOR. Vermell 24.

CENTRE
OVIDI
MONTLLOR
A L C O I

C. S. S. V. A. S. V. P. F.
R. B. S. M. C. S. S. V. P. F.